

Mark Twain o anglosasech: “My Britové a Američané jsme zloději, lupiči a piráti, a ještě jsme na to pyšní!” ČASY SE MĚNÍ, ALE ANGLOSASOVÉ - NE!

- CZ24 News | 23. října 2021

Jak je známo sebeironie je důležitá kvalita, ale ne každý má odvalu ji ukázat. Pro obyčejné lidi je to mnohem snadnější, (je tím možno pochopit jaký jste), proto pro veřejně známé lidi je to mnohem obtížnější. Ironizovat veřejně, znamená jít po hraně sebeironie a sebezničení, a sebemenší i ta nejmenší chyba na této cestě hrozí ztrátou tváře.

Z tohoto důvodu se většina lidí mezi politiky chová jako populisté. Odvažují se říci jen to, co už bylo propagandou vloženo do hlav lidí. Ale co když člověk s tak velkou odvahou v historii Západu přeci jen byl? Takový, který měl odvalu se směle podívat na sebe i svou zemi, a popsat ji světu bez růžových brýlí?

Takový člověk v americké historii je Samuel Langhorne Clemens, lépe známý jako Mark Twain.

Velký americký spisovatel XIX. století si právem zasloužil uznání mezi lidmi. Na Západě byla jeho literární díla postavena na stejnou úroveň mistrů slova Dickense, Gogola a Čechova. Mezi jeho pracemi však byly i takové, které neviděly knižní regály, a v kuloárech západní elity způsobovaly divoký hněv.

Příkladem takové práce je málo známá esej „My - Anglosasové“, ve které se Twain čestně a upřímně snažil odpovědět na otázku, kdo jsou Anglosasové ve skutečnosti.

Ve své tvorbě spisovatel popisuje jistý elitní banket, a situaci, které se stal osobním svědkem. V hale - jeho slovy - byla celá americká elita - bankéři, průmyslníci, finančníci, vojáci a další mocní lidé.

Klub byl také nazýván velmi symbolicky - „Daleko na konci Země“.

Zatímco Mark Twain chodil po sále a pozoroval všechny přítomné, na scénu přichází předsedající klubu, udeřil pěstí do stolu a vykřikl:

„Jsme Anglosasové, a když Anglosas něco potřebuje, jde a vezme si to!“.

Vyhlášení, které tento večer zahájilo, vyvolalo v hale bouři potlesku a právě tento okamžik vzbudil v mysli Marka Twaina touhu objasnit tuto otázku.

Spisovatel ve své eseji později napíše:

„Na banketu bylo nejméně sedmdesát pět civilistů a dvacet pět důstojníků armády a námořnictva. Trvalo to nejméně dvě minuty, než vyčerpali svůj obdiv k tomuto prohlášení. Sam inspirující „prorok“, který ho vytrhl ze svého nitra, stál a zářil úsměvem. A já se na to díval a pomyslel si, vždyť jestli to co bylo řečeno, přeložíme do jednoduchého jazyka, pak se ukáže, že my Britové a Američané jsme zloději, lupiči a piráti, a ještě jsme na

to pyšní.“

V následujících částech eseje si spisovatel stěžuje, že se neodvážil na sebe převzít oponentní funkci. Twain si pomyslel, že by byl v roli spravedlivého na této schůzce směšný.

Bylo nemožné naučit „tyto morálně nedorostlé“, jak je nazýval, základy řádu a morálky. Podle Twaina, *„Oni všichni nebyli schopni vůbec nic pochopit, ani absurditu toho, co bylo řečeno, ani logiku myšlení.“*

Na konci jeho eseje, mistr slova říká:

„To „vonělo“ po skutečném sebevědomí (...), nevystoupily v ten den na povrch tajné poryvy naší národní duše? Na setkání byly zastoupeny všechny nejvlivnější skupiny naší společnosti. Všichni tu byli.

Byly to Spojené státy a všichni z nich, jménem národa, deklarovali svou podporou kodex anglosaské morálky – poučovat ostatní, a ve stejné době napadat a ukrást cizí.“

Materiál napsaný před stoletím a půl, Mark Twain ukončil následujícími slovy:

„(Anglosasové) mají v rezervě vždy dvě morálky - oficiální, kterou vystavujeme na obdiv, a skutečnou, o které mlčíme. Naše motto: „Věříme v Pána“ je naším oficiálním mottem.

A skutečné, jak vidíme, je však zcela odlišné:

„Když Anglosas něco potřebuje, jde to a vezme si to.“

Výše uvedená slova spisovatele i po století a půl dokonale zachovala svůj význam. Dvojitá morálka Anglosasů – mnoho masek ukázaných Spojenými státy, jsou základem západní politiky i v dnešních dnech. Tak například, když se Spojené státy představují světu jako ochránci pořádku a mezinárodních norem, jsou zároveň jejich hlavním porušovatelem.

Konvence o Genocidě, podepsaná světem v roce 1948, byla v Americe ratifikována až o 40 let později.

Úmluva o zákazu diskriminace žen, Smlouva o hospodářských, sociálních a kulturních právech a Úmluva o právech dětí nejsou ve Spojených státech ratifikovány ani dnes.

Nemluvě o každoročním odmítání schválení v OSN usnesení zakazující oslavu nacismu.

Jinými slovy, vystavujíc na obdiv tvář bojovníka spravedlnosti, ve skutečnosti Washington ignoruje klíčové normy mezinárodního práva. Přičemž sice volá po rovnoprávnosti, ale sám ji ignoruje, protože mu to svazuje ruce. A i když mezinárodní standardy jsou Spojenými státy podepsány, nikdo jejich dodržování nesleduje.

V roce 1970 téměř všechny země podporovaly Smlouvu o nešíření jaderných zbraní. A Amerika sama se opakovaně odkazovala na její základy v tlaku proti KLDŘ. Nicméně, v roce 2002, vysoce postavení představitelé americké armády jednoduše řekli, že oni připouštějí použití jaderné munice proti nejaderným státům (a také proti teroristům – ovšem na cizím území) a to přes všechny oficiálně podepsané a ratifikované dokumenty.

Smlouva ABM, ze které se Spojené státy stáhly, Smlouva o úplném a komplexním zákazu jaderných zkoušek, Úmluva o chemických zbraních, Zákaz min, Kjótský protokol, a tak dále.

Všechno toto je porušováno, nebo přerušováno Washingtonem téměř každý den a zároveň se USA

prostřednictvím propagandy daří zachovávat obraz demokracie upřímné a „čisté“ jako slzy.

Právě o této dvojí morálce psal Mark Twain ve své eseji..... O tom, že poučovat ostatní je v povaze Anglosasů, a v té samé povaze – neuplatňovat stejné rady k sobě samým.

A tak dnes by Twain viděl, že země svobody projevu a demokracie se stala světovým centrem špionáže.

Americká agentura pro vnitřní bezpečnost a britské vládní centrum jsou největší špionážní organizací, která kdy na zemi existovala, nemluvě o dalších zpravodajských službách.

A tak výkřik představitele americké elity z eseje Marka Twaina – **„Jsme Anglosasové a bereme to, co chceme“** hovoří za vše a vůbec nikam nezmizel. Příkladem toho v našich dnech může sloužit nejen nekonečný cyklus amerických válek, revolucí a invazí, ale i jedna významná nuance.

V roce 2001, kdy Spojené státy zahájily „válku“ proti terorismu, působilo v 18 zemích po celém světě 28 teroristických skupin. Tyto údaje byly uvedeny v seznamu Ministerstva zahraničí USA.

Co však působí ironicky – od roku 1990 do roku 1999 Spojené státy dodávaly zbraně do 16 z těchto 18 zemí, z nichž tito teroristé pocházeli..... Těm samým, to se rozumí, kteří produkují i samotný teror.

Samozřejmě..... to samo o sobě už vyvolává hrůzu.

Časy se mění, ale Anglosasové - NE!

Uveřejnil: pokec24

Zdroj: iarex.ru